

Dvorní astrolog anglické královny Alžběty I. doktor John Dee, matematik, alchymista, filozof, majitel snad nejrozsáhlejší vědecké knihovny v tehdejší Evropě, se v pokročilém věku začal s naprostou vážností zajímat o magii a okultní vědy. Věřil, že se mu pomocí duší zemřelých podaří objasnit zásadní otázky lidského bytí a pochopit účel existence tohoto světa.

Celý život poctivě sloužil vědě, pro královnu sestavoval horoskopy a Alžběta I. si jeho práce natolik vážila, že se s ním radila i o svém zdraví, s dušemi zemřelých však sám komunikovat nedokázal. Nezbyvalo mu, než aby si hledal pomocníka, který by ho se záhrobním světem spolehlivě spojil.

Známí mu doporučili moudrého jasnovidce Barabase Saula, avšak asistent při spiritistických seancích selhal. Duše zemřelých jako by se mu spíše vyhýbaly, než s ním navazovaly kontakt. Zklamáný učenec se s ním musel rozejít a hledat si jiného asistenta. S žádným z nových spolupracovníků ale nebyl spokojen, byli to nevzdělanci a Dee záhy shledal, že naletěl podvodníkům. Neúspěch ho sklíčil natolik, že se v zoufalství rozhodl poprosit o pomoc Boha.

„Ježíši Kriste, vyslyš mou pokornou prosbu a sešli mi na pomoc zbožného a moudrého muže, znalého filozofie,“ modlil se vroucně. „A pokud takový smrtelník na této zemi nežije, sešli mi z nejvyšších nebes své duchovní rádce a anděly, zejména Michaela, Gabriela, Rafaela a Uriela, Světlo Boží, i další své nebeské anděly, aby mne vedli. Neboť sám jsem již hledal moudrost všemi možnými způsoby, avšak nakonec mi zbyla pouze tato cesta.“

Modlil se každý večer před spaním, nikdo však nepřicházel, aby ho vysvobodil z nesnáží, a s ubíhajícími dny se jeho naděje

v boží pomoc ztrácela. Už přestával nadobro věřit, že vytouženého pomocníka najde, když za vládného předjaří roku 1582 zaklepal na dveře jeho domu v Mortlaku u Londýna vysoký štíhlý mladík s dlouhými černými vlasy, spadajícími na široká ramena.

„Jmenuji se Edward Talbot,“ představil se šedovlasému učenici. „Byl jsem asistentem známého matematika a astrologa Thomase Allena a pod jeho odborným vedením jsem se obeznámil s magií a s okultními vědami.“ Vytáhl ze záhradří několik listin a podal je učenému muži.

Doktor John Dee je jednu po druhé pečlivě pročel a vrátil je příchozímu.

„A čeho si ode mne přejete?“ otázal se zdrženlivě.

Mladý muž se zdvořile uklonil.

„Slyšel jsem, že hledáte schopného asistenta, a přicházím vám nabídnout své služby, učený doktore.“

* * *

Neznámý přivandrovalec Edward Talbot dokázal doktora Deea přesvědčit, že je pro něho tím pravým prostředníkem pro rozmluvy s anděly, po jejichž společnosti věhlasný učenec toužil. Talbot s nebešťany dovedl rozprávět nejen anglicky, nýbrž i latinsky a řecky. Prohlašoval s vážnou tváří, že je v nepřetržitém spojení s archandělem Urielem, nazývaným Světlo Boží.

To doktora Deea uchvátilo. Ukázal svému asistentovi magický kámen, který používal jako křišťálovou kouli nebo čarodějné zrcadlo, z něhož četl budoucnost. Talbot se mu na oplátku svěřil, že vlastní tajemný rukopis psaný hieroglyfy a dvě koule ze slonové kosti se zázračným alchymistickým elixírem v podobě

barevného prášku, v jedné kouli červeného, v druhé bílého. Tajemný rukopis patrně získal, když se na útěku před zákonem skrýval přímo v hrobce římskokatolického biskupa.

Od samého začátku se snažil, aby si zasloužil učencovu důvěru, avšak z nedokonalé znalosti situace usiloval spíše o setkání se zlými duchy. Toho se doktor Dee zalekl, neboť toužil především po setkání s božími anděly, zejména s archandělem Urielem, Světlem Božím. O svém přání se pomocníkovi bez meškání zmínil.

Talbot se okamžitě přizpůsobil, a aby doktora přesvědčil, uskutečnil první andělskou seanci, v níž vystupoval jako médium. Doktor Dee přinesl svůj zázračný kámen, Talbot si klekl na stůl a začal se modlit. Za chvíli spatřil v kameni archanděla Uriela a vyzval doktora Deea, aby s ním začal hovořit.

Učenec si setřel z čela hojný pot, projev rozčilení, sepjál ruce a otázal se:

„Ty jsi jedním z těch, kteří se zjevují v tomto kouzelném zrcadle?“

„Ano, jsem,“ odpověděl archanděl Uriel.

„Jsou s tebou ještě nějakí další archandělé?“ pokračoval doktor Dee ve vyptávání.

„Michael a Rafael,“ zněla odpověď. „Michael je náš vůdce.“

„Má kniha zvaná *Soyga* nějaký význam?“ chtěl vědět doktor Dee o latinské knize *Aldaria sive Soyga vocor*, kterou měl ve své bohaté knihovně a již nebyl schopen rozšifrovat.

„Tato kniha byla zjevena Adamovi v ráji dobrými božími anděly,“ uslyšel odpověď.

„Poradíš mi, jak mám číst tabulky z knihy *Soyga*?“

„Ano, ale pouze náš vůdce Michael je schopen tuto knihu rozluštit.“

„Bylo mi prorokováno, že poté, co budu schopen tuto kni-

hu přechází, budu žít pouze dva a půl roku. Bude tomu skutečně tak?“

„Ty budeš žít více než sto let.“

„Co mám či musím učinit, abych spatřil Michaela, tohoto požehnaného archanděla?“

„Vyvolat nás upřímností a pokorou. Anchor, Anachor a Anilos nemohou být vyvoláni do tohoto kamene.“

„Ale já dlouho upřímně toužím přechází ty tabulky v knize *Soyga*.“

„Všechno má v rukou především Michael. Michael je archanděl, který tě vede. A takové věci jsou zjeveny zásluhou cti a pravdy, nikoliv silou.“

„Existuje nějaká určitá denní doba nebo přesněji hodina, kdy je výhodné pokusit se spojit s archandělem Michaellem?“

„Každá hodina nám patří.“

V té chvíli se na povrchu kamene objevil zvláštní znak. Doktor Dee byl překvapen.

„K čemu se má použít tato věc?“ otázal se.

Andělský hlas mu bez meškání odpověděl:

„Pokud se tato pečeť vyrytá do zlata nosí na hrudi, vždy a při každé příležitosti tělo ochrání.“

Zjevení archanděla Uriela zmizelo a tím rozhovor s ním skončil. Doktor Dee byl s výsledkem prvního setkání s archandělem spokojen a pečlivě si jeho průběh zaznamenal do svého deníku. Při andělských setkáních ho vedla upřímná snaha po poznání božích pravd a víra, že najde odpověď na zásadní otázky lidské existence.

S anděly hovořil Talbot pokaždé zvláštním jazykem, enochiánštinou. Posvátná písmena této řeči sdělilo Deeovi a jeho asistentovi nebeské stvoření, které jim zároveň přikázalo, aby se tomuto jazyku naučili.

Archandělé promlouvali při seancích výhradně s Talbotem, božský příkaz tedy platil především pro něho. Zhostil se ho překvapivě brzy a dokonale, a to mu umožňovalo celou akci bezvadně ovládat. Dokázal bystře vystihnout, co chce učenec slyšet, a předem se na každou seanci svědomitě připravil. Jeho úspěch byl jednoznačný.

* * *

Zpočátku zastával Talbot v domě doktora Johna Deea pouze úlohu média, postupně se však začal prosazovat i jako alchymista. Učený muž záhadnému přivandrovalci nakonec úplně podlehl, byl přesvědčen, že by se bez něho ve svém vědeckém bádání neobešel, a aby ho měl ustavičně po ruce, rozhodl se, že ho ubytuje ve svém domě.

„Jste sám, Talbote?“ otázal se ho z opatrnosti, neboť o přítomnost mladé rodiny nestál. „Nechystáte se náhodou oženit?“

Talbot okamžitě pochopil, oč jeho zaměstnavateli jde, a přizpůsobil svou odpověď jeho přání, přestože v jeho srdci vřela vzpomínka na krásnou ženu s milosrdným srdcem. Ba daleko víc než pouhá vzpomínka, častá setkání je oba nerozlučně sblížila.

„Ne, na ženění nemám ani pomyšlení,“ zalhal chladnokrevně.

Záhy svého hostitele prohlédl, byl neobyčejně bystrý a všímavý. Přesně odhadl, co chce učený muž slyšet, a snažil se ho na každé seanci uspokojit. Nemalou roli sehrály i omamné látky, s nimiž díky praxi u jednoho lékárníka dovedl obratně zacházet. Opiáty zastřely střízlivé vnímání a otevřely pole fantazii. Omamné látky nebyly v té době žádnou vzácností, běžně

se používaly k utišení bolestí. Při andělských seancích pomáhaly Talbotovi libovolně manipulovat s nebeskými bytostmi.

* * *

Otrěsné překvapení připravil doktoru Deeovi jeho čtyřletý syn Arthur. Přiběhl jednoho dne ze zahrady celý rozpalený a zděšeně se vrhl otci kolem krku.

„On nemá uši!“ vykřikl chvějícím se hláskem.

„Kdo?“ nevěřičně se ho otázal John Dee. „Kdo nemá uši?“

„Edward! Edward Talbot!“

Doktor Dee chvíli užasle mlčel. Potom uchopil synka dvěma prsty za bradu a zvedl mu hlavu, aby mu viděl do očí.

„Ale to ses asi zmýlil, chlapče,“ prohodil konejšivě.

Arthur rázně zavrtěl hlavou.

„Nezmýlil jsem se, viděl jsem to na vlastní oči.“

Dee se jen nevěřičně usmíval.

„Kdes to viděl?“

Arthur ukázal rukou k oknu.

„Venku... Na zahradě,“ odpověděl překotně. „Zafoukal vítr a odhrnul Talbotovi vlasy... A pod nimi...,“ zajíkl se, vzápětí ale pokračoval: „Pod těmi odhrnutými vlasy neměl žádné uši, jenom takové ošklivé jizvy... na každé straně jednu.“

Doktor Dee se zamyslel. Jestliže se syn skutečně nemýlí, znamená to, že si do svého domu nastěhoval zločince. Pouze zločincům se v Anglii za trest uřezávaly uši. Zachvěl se hrůzou. Bydlí s rodinou pod jednou střechou se zločincem, on, bezúhonný a vážený učenec, dvorní astrolog královny Alžběty, její důvěrník!

Svědomy mu nedalo, musel si zjednat jasno.